

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència de l'honorable Sr. Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 3 de setembre del 1933

SUMARI

A les cinc i set minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

Elecció dels Vocals efectiu i suplent representants de Catalunya al Tribunal de Garanties Constitucionals.

Els senyors Duran i Ventosa i Romeva expliquen el vot.

Contestació del senyor Conseller Primer.

En votació secreta i per 43 vots a favor i 3 en blanc, són elegits els senyors Antoni M.ª Sbert i Josep Quero, vocals titular i suplent, respectivament, al Tribunal de Garanties Constitucionals.

S'aixeca la sessió a dos quarts de sis i deu minuts de la tarda.

S'obre la sessió a les cinc i set minuts de la tarda sota la Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al banc roig hi ha els honorables senyor Conseller Primer i senyors Consellers de Cultura, de Treball i Obres Públiques i interí de Governació i d'Agricultura i Economia.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Elecció dels Vocals efectiu i suplent representants de Catalunya al Tribunal de Garanties Constitucionals

El Sr. PRESIDENT : En virtut del precepte constitucional marcat en l'art. 122 s'ha de procedir a l'elecció d'un Vocal titular i d'un Vocal su-

plent del Tribunal de Garanties Constitucionals. Hi haurà un representant per a totes les regions espanyoles. La Llei del 14 de juny del 1933 determina que aquesta designació serà feta pels organismes que exerceixin les funcions de govern.

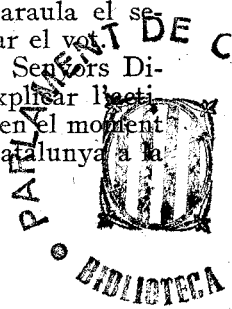
Havent estat convocades les eleccions per a procedir a l'elecció dels Vocals titular i suplent del Tribunal de Garanties, s'ha convocat el Parlament perquè procedeixi a l'elecció del Vocal titular i del Vocal suplent que han de representar Catalunya en el Tribunal de Garanties Constitucionals.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa, per a explicar el vot.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Senyors Diputats : Molt breus paraules per explicar l'actitud de la Minoria de Lliga Catalana en el moment d'anar a procedir el Parlament de Catalunya a la

R.277

designació del Vocal numerari i del Vocal suplent que han de representar a la que, segons la Llei, s'anomena Regió autònoma de Catalunya en el Tribunal de Garanties Constitucionals de la República Espanyola.

(*Entra el senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.*)

Nosaltres hem de començar per plànyer-nos, sense voler presentar cap qüestió ni legal ni reglamentària, de què als ulls de tots, als ulls de l'opinió, Catalunya, representada pel seu Parlament, que té facultats legislatives i que té una vertadera autonomia, hagi vingut a ésser confosa en la convocatòria d'aquestes eleccions amb un organisme de tants, amb un de tants organismes administratius de l'Estat espanyol; i, en conseqüència, sembla talment, senyors Diputats, que en aquests moments no ens trobem davant d'un Parlament representatiu de la Catalunya autònoma, sinó davant d'una de les tantes Diputacions provincials de l'antic règim o d'un dels tants Ajuntaments, molt dignes certament, però d'una jerarquia molt inferior a la que ha de tenir un Parlament amb facultats legislatives.

Nosaltres hem de creure que no hi ha una responsabilitat, en el sentit d'un afany de molèstia per a Catalunya, en la forma en què aquesta convocatòria s'ha fet. Nosaltres hem de creure que el Govern de la República es va limitar a dir que el dia 3 de setembre es celebrarien aquestes eleccions en tot Catalunya, i en la convocatòria s'hi va comprendre el Parlament de Catalunya sense donar-se exacte compte de la molèstia que això podia causar al nostre amor propi nacional. I així mateix creiem que una petitíssima indicació que s'hagués fet, hauria bastat perquè el Govern de la República deixés el Parlament de Catalunya en la situació que dignament ha d'estar, donant-li simplement un camí dintre del qual, lliurement, en ús de la seva capacitat, designés aquell Vocal que l'ha de representar en el Tribunal de Garanties Constitucionals. Això ha fet, senyors, que ens trobéssim amb aquesta anomalia, amb l'anomalia que representa que, no havent-se celebrat mai una sessió d'aquest Parlament en diumenge, precisament faltant als nostres costums i als nostres preceptes reglamentaris de reunir-nos els dimarts, dimecres, dijous i divendres de cada setmana, hagin hagut d'ésser molestats els senyors Diputats del Parlament, faltant, repeteixo, als seus costums i als seus hàbits, per a reunir-se el dia d'avui. I dic això, sense que les meves paraules vulguin representar la més petita censura a la Presidència, ja que no volem plantejar un debat d'aquest ordre. Però la celebració d'aquesta sessió ve a ésser fins a cert punt una infracció d'un article del Reglament, l'art. 38, en el qual s'estableixen distincions entre les sessions ordinàries i les sessions extraordinàries, i es diu que les sessions extraordinàries solament tindran lloc quan el propi Parlament ho acordi. Consti que d'això no en faig un retret a la Presidència, perquè no està en el meu ànim...

El Sr. PRESIDENT: Estem complint un precepte constitucional.

El Sr. DURAN I VENTOSA: No, perquè el precepte constitucional no diu que hagi d'ésser

precisament el dia 3 de setembre; diu simplement que ho farà el Parlament de Catalunya.

Fetes aquestes manifestacions, que no volem donar-hi més abast que el què es refereix al que nosaltres entenem que és la dignitat del Parlament de Catalunya, no tenim de dir més respecte aquest particular.

Ara hem d'explicar tan sols el per què aquesta Minoria votarà en blanc. Nosaltres ens fem càrrec que en la designació d'un càrrec, en la designació d'un funcionari d'aquesta naturalesa, és molt lògic que la Majoria vulgui designar una persona de la seva confiança; i també és lògic, per consegüent, que el candidat que es proposi, candidat d'Esquerra Republicana de Catalunya, llevat que hi hagués hagut una personalitat d'aquelles que s'imposen a tots per una certa autoritat moral o científica — que és evident que, d'ésser així, nosaltres l'hauríem votat — pertanyi a aquest Parlament. Però, segons ens han dit, es presenta un candidat que ni tan sols és Diputat al Parlament de Catalunya. Ens trobem que és quelcom il·lògic, quant menys, que havent-hi tan dignes personalitats en aquest Parlament, advocats de provat prestigi en la mateixa Esquerra Republicana de Catalunya, homes d'una autoritat científica que podrien portar dintre de llur ideologia — al cap i a la fi es tracta sols d'un Tribunal — l'autoritat que els hi ha de donar el propi Parlament de Catalunya, elegint un company entre els companys; és il·lògic que s'hagi anat a cercar un candidat que no té el que nosaltres considerem que és l'honor de formar part del Parlament de Catalunya. Raons haureu tingut per a cercar un candidat que no sigui d'entre vosaltres mateixos, i les raons vosaltres les sabreu. Nosaltres l'únic que hem de fer, és que com que aquestes raons, insupostes tan sols, no les sabem, i si ens les exposessin, probablement no ens convencerien, nosaltres anunciem que votarem en blanc.

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Romeva té la paraula, per a explicar el vot.

El Sr. ROMEVA: Senyors Diputats: Aquest modest Diputat que en aquests moments fa ús de la paraula, té el sentiment d'anunciar per la seva part, una decisió que, segurament, no coincidirà amb la dels seus companys de totes les fraccions polítiques representades en aquest Parlament.

Jo m'abstindré de prendre part en aquesta elecció a la qual hem estat convocats. No entraré en els motius d'aquesta decisió. No respon aquesta decisió a cap consideració de caràcter personal, sinó a una consideració que per a mi és molt més alta: la de què en aquest Tribunal de Garanties, on se'ns ha invitat a trametre un representant, els drets de Catalunya no tenen una garantia suficient.

Jo entenc que ha de constituir aquest Tribunal de Garanties una de les armes més perilloses que es poden esgrimir contra l'autonomia de Catalunya. I és perillós per dos conceptes: pel contingut i extensió de les seves atribucions i per la manera com es constitueix.

Si mirem les atribucions assignades a aquest Tribunal, veurem que n'hi ha quatre que són les

fonamentals, perquè les restants es refereixen a coses purament de tràmit i mai en l'extensió que se'ls concedeix representen una intromissió en la vida econòmica de Catalunya.

Representa aquest Tribunal la idea relativament nova en les organitzacions polítiques d'una justícia constitucional, i jo crec que si a Catalunya hi ha una autonomia, aquesta autonomia no queda ben complimentada si aquella part de justícia constitucional que li és pròpia no està en mans de Catalunya. Tota aquesta part de justícia constitucional que hauria d'ésser pròpia de Catalunya, queda en mans del Tribunal de Garanties de l'Estat espanyol, queda en mans d'un organisme de fora de Catalunya; de manera que d'aquells quatre conceptes a què alludia, que són la salvaguarda dels drets individuals, tots aquells drets individuals que es considerin ferits per una disposició del Parlament o per un acte d'autoritat del Poder Executiu de Catalunya, no troben, dintre de Catalunya, el lloc on recórrer, i, en canvi, l'han d'anar a cercar fora de Catalunya, en un tribunal que, donada la seva constitució, hi ha moltes probabilitats — hi ha gairebé la certesa absoluta — que resoldrà aquests problemes per un apassionament polític que sempre serà contrari als interessos de Catalunya; que mirarà de resoldre aquests problemes no en relació a la justícia o a la injustícia de la cosa reclamada, sinó en relació a si la seva sentència por afavorir o pot restringir aquesta mica de llibertat que té Catalunya.

Hi ha la qüestió de constitucionalitat, els problemes de constitucionalitat, que també es referiran no solament a les decisions del Govern espanyol, sinó a les decisions del Govern de Catalunya i del Parlament de Catalunya; aquest Tribunal pot anul·lar Lleis del Parlament de Catalunya. Hi ha la responsabilitat del President i del Govern de Catalunya, que és una cosa que jo entenc que els catalans haurien de voler per ells; hi ha, finalment, tots aquells conflictes que es puguin presentar entre Catalunya i Espanya, conflictes de competència i tota mena d'altres conflictes segons diu la Llei.

Vegeu quina arma més poderosa té aquest Tribunal per anar restringint aquesta llibertat, aquesta mica de llibertat que té avui Catalunya. I, ¿quina garantia tenim els catalans, quina garantia té Catalunya dintre d'aquest Tribunal perquè pugui confiar en què les seves decisions no seran fruit de l'apassionament polític? Jo no n'hi veig cap. Pròpiament, de representant de Catalunya en aquest Tribunal en el qual hi hauran d'haver quinze o vint persones, n'hi ha només un: aquest representant que ara som invitats a designar. Hi ha representacions dels Col·legis d'Advocats. Jo pregunto: En l'elecció dels representants de tots els Col·legis d'Advocats d'Espanya, l'esperit de Catalunya, representat pel seu Col·legi d'Advocats, com pot pesar? Hi ha representants de les Facultats de Dret. En les representacions de les Facultats de Dret de tota Espanya, l'esperit català que hi pugui haver en la Facultat de Dret de Barcelona, com hi pot pesar? Hi ha després uns representants d'aquelles que s'han nomenat «les regions espanyoles», regions espanyoles que no tenen el valor de regions, ara

com ara, només que en l'aspecte que podríem nomenar geogràfic i turístic, però que és natural que s'han de sentir identificats amb l'interès de l'Estat espanyol, perquè ells viuen dintre de la unitat de legislació d'aquest Estat espanyol. I aleshores, davant d'un conflicte qualsevol, davant d'una divergència qualsevol entre els poders de Catalunya i els poders de l'Estat espanyol, com podeu evitar que aquesta massa enormement preponderant no cedeixi a una passió — si volem fins legítima — d'exaltació nacional o d'interès polític i pesi fatalment contra les decisions de Catalunya? Davant d'aquest fet, ¿què representa, quin paper fa aquest representant que nosaltres enviarem al Tribunal de Garanties? D'eficàcia difícilment en tindrà cap les seves gestions; en canvi estarà allí representant el compromís per part nostra d'acceptar les decisions d'aquest Tribunal que no ens poden inspirar confiança; serà la col·laboració que nosaltres hauréem prestat a la confecció de l'instrument, que jo entenc, que té més força per a escanyar aquesta mica d'autonomia que ens ha estat concedida.

Per això jo no he volgut limitar la meua abstenició a l'acte amb una no compareixença; he volgut venir a fer aquestes manifestacions perquè, almenys, puguin constar en les actes d'aquest Parlament. He dit.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Primer.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Senyors Diputats: Molt poques paraules per a contestar les que, explicant llur vot en nom de les respectives Minories, han pronunciat aquí els senyors Duran i Ventosa i Romeva.

En quant al que ha indicat el senyor Duran i Ventosa, jo crec que sols un desig de fer una crítica aguditzada pot fer que ell es planyés del fet que avui fos convocada aquesta reunió del Parlament. Voldria jo deixar aquest assumpte completament clar, i es veuria que no hi ha ni supeditació del Parlament ni res que faci referència a aquell aspecte de considerar-lo com una Diputació o com un Ajuntament, del qual parlava el senyor Duran i Ventosa. En virtut d'una Llei Constitucional, i complement d'altra Llei després, davant de la convocatòria de les eleccions i de la manera de fer el nomenament dels representants, el Tribunal de Garanties Constitucionals, el Govern de la República va fixar una data perquè es celebressin amb caràcter general aquestes eleccions. Ell va fixar la data, però no va dir que en aquell dia s'hagués de reunir el Parlament. Fixada la data, va dir que a Catalunya havia de fer la designació el Parlament: no els Ajuntaments, com a diverses regions. Aleshores es presentava el problema. Efectivament, deia el senyor Duran i Ventosa — una gestió hauria pogut fer-se — no indicant-se d'una manera preceptiva, que això sí que hauria estat una cosa en després del Parlament, que el Parlament s'havia de convocar en un dia determinat, nosaltres podríem reunir-lo en el dia d'avui, en què es fan eleccions generals, o en altre dia; així ho creguérem amb el senyor President del Parlament. Però vam

creure que pel fet que allí no es digués que el Parlament s'havia de convocar avui, no hi havia per tant aquest fregadís del qual parlava el senyor Duran i Ventosa, i no hi havia aleshores absolutament cap motiu perquè nosaltres deixéssim de convocar-lo pel dia d'avui. Altra cosa hauria estat si en el Decret s'hagués dit: «El Parlament es reunirà el dia tal.» No es deia en el Decret; es deia: «El Parlament farà la designació», i varem creure nosaltres que no havent-hi aquesta cosa preceptiva, podíem perfectament i amb tota dignitat fer la convocatòria, en ús de la facultat reglamentària del President, pel dia d'avui. Crec, com he dit abans, que aquesta desviació de la qüestió és pel fet de voler donar un abast que per nosaltres absolutament no té.

Una altra cosa que ha indicat el senyor Duran i Ventosa — potser, i que em perdoni, amb una mica de malícia política — ha estat el fet de plànyer-se que no fos Diputat del Parlament el designat per aquest càrrec. Nosaltres hem de dir que no hi ha absolutament cap precepte en la Llei que digui que hagi d'ésser un Diputat del Parlament. Nosaltres creiem que el Parlament té persones capacitadíssimes per poder exercir aquest càrrec; nosaltres creiem, de totes maneres, que no ha d'ésser una obligació absoluta el que es faci en aquest sentit i tenim el convenciment que encara que el senyor Duran i Ventosa hagi dit que per això votava en blanc, si haguéssim designat un dels Diputats hauria votat també en blanc de la mateixa manera. (*Rialles en tota la Cambra.*)

En quant al que ha indicat el senyor Romeva, jo crec amb tota veritat que els seus arguments — per a dir-ho així — inspirats en mòbils patriòtics, que jo respecto i li faig sobre això tot honor, però, de totes maneres, no tenen en aquest cas particular consistència. Ha parlat dels perills possibles del Tribunal de Garanties Constitucionals. Quan un poble com el poble de Catalunya ha d'anar forjant la seva autonomia, en el recobriment de les seves llibertats no trobarà sols perills en el Tribunal de Garanties Constitucionals, sinó que en tot el que sigui relació amb els Estats centrals hi trobarà sempre el perill de que aquesta autono-

mia sigui limitada. Nosaltres hem de dir que la millor manera d'anar fent cada vegada més efectiva la llibertat de Catalunya, més que els instruments exteriors, consistirà en la decisió i la força que hi posarem els catalans en defensar-la. Per altra banda, nosaltres creiem que el Tribunal de Garanties Constitucionals, una vegada estés ben articulat, en lloc d'ésser un mal podria ésser, com el seu nom indica, una garantia, i així ho indica el que en països de constitució federal — a la qual nosaltres voldríem arribar i té desigs de poder arribar Espanya — hi ha tribunals, algunes vegades gairebé idèntics al Tribunal de Garanties Constitucionals i en altres casos, com als Estats Units, que no tenen exactament el mateix caràcter, però que tenen una finalitat semblant o anàloga. De manera que nosaltres creiem que com a instrument només, els que puguin tenir els altres instruments de l'Estat central, aquests perills per un igual en tots els instruments els podem trobar; els podem trobar en les Corts, en els Governos i en el Tribunal de Garanties. De totes maneres, el Tribunal és una cosa que una vegada ben constituït pot resultar també una garantia per a aquelles coses que siguin constitucionals i que ens pertanyen.

Finalment, hi ha un altre punt de la qüestió que afecta a la Majoria. Aquest és un precepte constitucional, està dintre de la Constitució. Nosaltres, que hem votat la Constitució, no som revisionistes, sinó que volem servir-la lleialment. Des del moment que no fa més que desenvolupar preceptes constitucionals, nosaltres hem de fer tot el possible perquè sigui portada a la pràctica i portar els representants de Catalunya en aquest Tribunal.

El Sr. PRESIDENT: Va a procedir-se a la votació.

(*Es procedeix a l'elecció per votació secreta. Per 43 vots, el senyor Antoni M.ª Sbert és elegit Vocal efectiu i el senyor Josep Quero, Vocal suplent; hi ha 3 vots en blanc.*)

Per a la pròxima sessió s'avisarà a domicili. S'aixeca la sessió a dos quarts de sis i deu minuts de la tarda.)